

ΣΤΙΣ ΕΦΙΑΛΤΙΚΕΣ ΣΤΕΠΠΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΔΑΝ

ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΑΦΡΟΔΙΤΕΣ

Ἡ παράδοση χώρα τῶν τεράτων. Ὁ περίεργος δρόμος τοῦ αἵματος. Πῶς τιμωροῦνται οἱ δολοφόνοι. κτλ.

Σ... Ἡ ἄλλη ἄκρη τῆς Σαχάρας, κοντά στις στέππες τοῦ Σουδάν καὶ στις μυστηριώδεις ὄχθες τοῦ Νείγηρος, ἀρχίζει ἡ χώρα τῶν μαύρων. Ἡ ἐφιαλτικὴ χώρα τῶν τεράτων, τῆς ἀπεραντῆς σιωπῆς καὶ τῶν ἀνατριχιαστικῶν μάγων. Οἱ περιηγητὰὶ ποὺ διασχίζουν καμμιά φορά τὰ πυκνὰ δάση τῆς, βλέπουν νὰ κρέμονται ἀπὸ τὰ δέντρα παράδοξες μούμιες ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀνθρώπινα πτώματα ξεραμένα στὸν ἥλιο ἢ ἱερά τεράτα ποὺ φυλάνε τ' ἀπόκρυφα μονοπάτια, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν στὰ μέρη ποὺ γίνονται ἢ θρησκευτικὲς τελετὲς τῶν μαύρων.

Στις ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν υψώνονται τὰ περίεργα χωριά αὐτῶν τῶν μαύρων. Εἶνε φτιαγμένα ἀπὸ ἀργίλλο καὶ καλάμια κι' ἀπέχουν πολλὰ χιλιόμετρα τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Συχνὰ ἐπίσης τὰ χωρίζουν ἀγριεὶς ζουγκλεὶς γεμάτες ἐπικίνδυνα θηρία ἢ ἀπο τέλματα, στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ὀλόκληρα ἀπὸ φοβερὰ κουνούπια, ποὺ προκαλοῦν τὸ θάνατο.

Ἐχουν γραφὴ ἀπειρα πράγματα γιὰ τίς φυλὲς τῆς μαύρης ἡπείρου. Γι' αὐτὸ θὰ περιορισθοῦμε νὰ σὰς κάνουμε μιά περιγραφή τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς τῶν μαύρων, τῆς δικαιοσύνης τους καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον νοιώθουν τὸν ἔρωτα ὅλες αὐτὲς ἡ μαύρες Ἀφροδίτες.

Μιά μέρα, κατὰ τὸ τελευταῖο ἐξερευνητικὸ ταξίδι μου στὴν Ἀφρική, εἶχα φθάσει στὸ Ντονόγκο, ἓνα χωριὸ μαύρων τῆς Μπαντιγκάρα. Ξαφνικὰ ὅμως στὴν πλατεία τοῦ ἀναγκάστηκα νὰ σταθῶ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ εἶδα ἐμπρὸς μου. Ἐνα πλῆθος «μοιρολογίστρες» καὶ ἄνδρες ποὺ θρηνοῦσαν ἀπαρηγόρητα, γύριζαν κοντὰ σ' ἓναν νεκρὸ, σήκωναν τὰ χέρια τους πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ φώναζαν:

— "Α... Ντιαλό!... Εἶνε νεκρὸς! Ποιὸς τὸν σκότωσε; Ποιὸς τὸν σκότωσε;

Αὐτοὶ οἱ μαῦροι ὅμως δὲν ἦσαν τοῦ Ντονόγκο. Εἶχαν ἔρθει ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ χωριὸ φέρνοντας μαζὺ τους καὶ τὸν πεθαμένο. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ντονόγκο εἶχαν καθήσει στὴν ἄκρη τῆς πλατείας καὶ τοὺς ἀκούγαν δίχως νὰ μιλοῦν καὶ δίχως νὰ κάνουν καμμιά κίνησι. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ὄμιλό τους ἓνας νέος. Προχώρησε μὲ κλονισμένο θῆμα στὸ κέντρο τῆς πλατείας καὶ φώναξε μ' ὄλη τὴ δύναμι.

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα!

Μιά πένθιμη σιωπὴ ἐπακολούθησε. Οἱ μαῦροι καὶ τῶν δυὸ χωριῶν παρέμειναν σιωπηλοὶ, κυττάζοντας τὸ δολοφόνο. Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ντονόγκο πλησίασε τὸν ἐγκληματία, τοῦ ἔδειξε πέρα μακρὰ τὴ ζουγκλα ποὺ φαινόνταν στὸ βάθος τῆς ἐρήμου καὶ τὸν διέταξε:

— Πήγαινε!

Κι' ὁ νέος ξεκίνησε δίχως καθόλου νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ δίχως καθόλου νὰ διστάσῃ πρὸς τὸ παρθένο δάσος, ὅπου τὸν περίμενε ἡ τιμωρία του. Ἄν μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες δὲν τὸν κατεσπάρασσαν τ' ἀγρία θηρία, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ χωριὸ. Μὰ ἡ ἱεροτελεστία δὲν εἶχε τελειώσει. Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ κοίτονταν στὴ μέση τῆς πλατείας, ἡ μοιρολογίστρες καὶ οἱ μαῦροι σύντροφοί του ἔξακολούθησαν νὰ θρηνοῦν καὶ νὰ χορεύουν μέχρις ὅτου ἔξαντλημένοι σωριάσθηκαν ἀναίσθητοι καταγῆς.

Τότε σηκώθηκε πάλι ὁ φύλαρχος τῶν Ντονόγκο, διάλεξε μιά ὡμορφὴ νέα καὶ τὴν προσέφερε στοὺς συγγενεῖς τοῦ δολοφονηθέντος λέγοντάς τους:

— "Ἐνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας σκότωσε ἓναν ἀπὸ τοὺς δικούς σας. Σὰς δίνουμε λοιπὸν ἐπὶ ἐπιστροφῆ αὐτὴν τὴν νέα. Σὰς βεβαιώνω δὲ ὡς ἀρχηγὸς τῶν Ντονόγκο ὅτι κανεὶς ἄνδρας ὡς τώρα δὲν τὴν ἔχει ἀγγίξει οὔτε μὲ τὸ βλέμμα του. Αὐτὴ θ' ἀνήκει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας. Ὅταν δὲ φέρῃ στὸν κόσμον ἓνα παιδί καὶ πληρωθῆ τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου, τότε θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ πάλι κοντὰ μας, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ σκοτωμένου ἔχῃ ἐνσαρκωθῆ στὸ νεογέννητο.

Οἱ μαῦροι τῆς ἄλλης φυλῆς ἀρχισαν τότε νὰ τραγουδοῦν ἓνα παραδοξὸ τραγοῦδι. Πῆραν κατόπιν τὴν ὡμορφὴ ἀρραπίνα καὶ χάθηκαν πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ χωριοῦ τους ἱκανοποιημένοι.

Μὲ αὐτὸ τὸν παραδοξὸ τρόπο οἱ μαῦροι ἐξευμενίζουν τὰ πνεύματα γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους. Ὅταν δολοφονήσουν ἓναν ἄνθρωπο, προσφέρουν στοὺς συγγενεῖς του μιά παρθένα, ἢ ὁποῖα εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τοὺς φέρῃ στὸν κόσμον ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖο θ' ἀναπληρώσῃ τὸν δολοφονημένο. Ἐπειτα αὐτὴ ἐγκαταλείπει τὸ πρόχειρο νοικοκυριὸ τῆς καὶ γυρίζει πάλι στὴ φυλὴ τῆς γιὰ νὰ παντρευθῆ ἓναν ἄνδρα ἀπὸ αὐτὴν.

Ὅσο γιὰ τὸν ἐγκληματία, ἂν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζουγκλας, ἐπανέρχεται στὸ χωριὸ καὶ ζῆ ἀνενόχλητος. Ἄν ὅμως σπαραχθῆ ἀπ' αὐτὰ, τότε οἱ ἄλλοι μαῦροι προστατεύουν τὴν οἰκογένειά του.

***

Σ' ἓνα ἄλλο χωριὸ πάλι μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μάθω τὴν ἐκτίμησι ποὺ τρέφουν οἱ μαῦροι στὸ γάμο καὶ τὸν ἔρωτα. Ἐνας σύζυγος σ' αὐτὸ, ἐκεῖνη ἀκριβῶς τῆ μέρα, εἶχε στραγγάλισι τὴ γυναῖκα του γιατί δὲν τὴν εἶχε βρῆ παρθένο μετὰ τὸ γάμο τους. Καὶ τώρα καθόταν στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας του μαζὺ μὲ τὴν πεθαμένη. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ παρήλασαν ἀπὸ μπροστὰ του τραγουδώντας ἐφιαλτικὰ τραγοῦδια κι' ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξουν τὴν νεκρὴ, σὰν νὰ ἦταν ἓνα ἀπαίσιο τέρας. Ἐπειτα ὁ μάγος τοῦ χωριοῦ παρέλαβε τὴν πεθαμένη, τὴν ὠδήγησε μακρὰ στὸ δάσος καὶ τὴν ἔκαψε!

Κι' ἀλήθεια τὸ μόνο ποὺ δὲν συγχωροῦν οἱ μαῦροι τῆς περιοχῆς ἐκεῖνης στὴ γυναῖκα τους εἶνε τὸ νὰ μὴ τὴν θροῦν παρθένο. Τὸ θεωροῦν ὡς τὸ μεγαλύτερο ἐγκλημα. Γι' αὐτὸ τὴν τιμωροῦν παραδειγματικά. Ὅσο ὅσο σὲ πολλὰ χωριά, ἡ νέες παντρεύονται ἀπὸ μικρὰ κορίτσια, ὥστε καὶ ἂν ἀμαρτήσουν ἀργότερα νὰ μὴ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ τιμωρηθοῦν μὲ θάνατο.

Οἱ μαῦροι ὅμως ποὺ ξέρουν αὐτὴ τὴν ἀδυναμία τῶν γυναικῶν τους, ἐφαρμόζουν σ' αὐτὲς τὸ γυναικὸ τους, ποὺ λέει ὅτι «ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ παραμένῃ ἡ γυναῖκα σου πιστὴ εἶνε νὰ τὴν θάζῃς διαρκῶς νὰ ἐργάζεται».

Καὶ ἀλήθεια, οἱ μαῦροι μεταχειρίζονται τίς γυναῖκες τους ὡς σκλάβες. Αὐτὲς κάνουν ὅλες τίς δουλειές. Ὅσο γιὰ τὸ σύζυγο, κάθεταί στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας του καὶ καπνίζει τὴν πίπα του ἢ πηγαίνει νὰ κυνηγήσῃ μὲ τοὺς φίλους του στὸ γειτονικὸ δάσος. Γι' αὐτὸ κι' ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνδρας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τίς περισσότερες γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται γιὰ λογαριασμό του. Τίς θεωρεῖ δὲ γιὰ μικρὰ ζῶα, ποὺ δὲν ξέρουν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τρῶνε, νὰ πίνουν, νὰ ἐργάζονται, νὰ γελοῦν καὶ νὰ κοιμούνται.

Μὰ ἡ μαύρες ἔχουν ἀδυναμία καμμιά φορά στοὺς λευκοὺς ποὺ περνοῦν μὲ τὰ καραβάνια τους καὶ ποὺ τοὺς χα-

Μαύρη τῆς φυλῆς Ντονόγκο μὲ τὴν παράδοξο κόμμωσί της.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΖΑΚ ΣΕΜΠΡΕ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΠΕΡΟΝ

Ο Ζάκ Σεμπρέ γύριζε απ' τή λουτρόπολι, όπου είχε περάσει τους δυο μήνες του καλοκαιριού. Μόλις ξηφτασε στο σπίτι του, στο Παρίσι, ή θυρωρός τον υποδέχτηκε στο κατώφλι τής εξώπορτας, λέγοντάς του με ύφος ψυχρό:

— Ένω λείπατε, ήλθε και σās ζήτησε δυο φορές ένας χωροφύλακας. Άφησε μάλιστα αυτό το γράμμα για σās...

Ο Ζάκ πήρε το γράμμα ξαφνιασμένος, τὸ άνοιξε βιαστικά και διάβασε τὰ εξής:

«5ον Άστυνομικόν Τμήμα,

Παρακαλείσθε νά διέλθετε έκ του γραφείου, αύριον τὸ πρωί εις τās ένεία, διά ύπόθεσιν, ή όποία σās άφορά).

Όσο κι' άν έχη κανείς ήσυχη τή συνειδησί του, μιὰ τέτοια κλήσι, σέ έποχή μάλιστα πού ή δικαστικές πλάνες δέν είνε καθόλου σπάνιες, είνε φυσικό νά τόν άνησυχήση άρκετά.

Και ό Ζάκ Σεμπρέ, σάν νευρικός πού ήταν, ταραζόταν κι' άναστατωνόταν πολύ εύκολα. Ταραγμένος λοιπόν, άνέθηκε τις σκάλες και μπήκε στο διαμέρισμά του. Έκει έπεσε σέ μιὰ πολυθρόνα κι' άρχισε νά εξεταζή τή συνειδησί του, προσπαθώντας νά θυμηθί μήπως είχε διαπράξει στα περασμένα του κανένα έγκλημα, ή όπωςδήποτε καμμιά αξιόποινη πράξι. Μά δέν εύρισκε τίποτε.

— Ίσως, σκέφθηκε ό Ζάκ, νά πήρα κανένα ξένο πράγμα, χωρίς νά τὸ καταλάβω.

Άρχισε τότε νά κάνη μιὰ έρευνα σ' όλα τὰ πράγματα του νοικοκυριού του, απ' τὰ μπρίκια του καφέ ως τὰ βιβλία του. Ψάχνοντας λοιπόν βρήκε δυο κουταλάκια, τὰ όποία είχε πάρει στ' άστειά ένα θράδυ από καποια ταβέρνα του Καρτιέ Λατέν. Η... κλοπή αυτή είχε γίνει πρό 15 έτών. Βρήκε επίσης στή βιβλιοθήκη του ένα μυθιστόρημα του Μπαλζάκ, πού τὸ είχε δανειστή πρό 25 έτών από μιὰ γρηά κυρία, κ' είχε ξεχάσει νά τής τὸ επιστρέψη.

Ο Ζάκ Σεμπρέ αποφάσισε νά έπιστρέψη τὰ πράγματα αυτά στους κατόχους των, προτού παρουσιασθί στήν άστυνομία. Έτσι θά είχε τὸ κεφάλι του ήσυχο, με τήν... έμπρακτη αυτή μετάνοια!...

***

Τὸ άλλο πρωί, ντύθηκε με τὸ κυριακάτικο κοστούμι του και τράβηξε για τὸ γραφείο του άστυνόμου του 5ου τμήματος.

Περνώντας απ' τὸ σπίτι τής γρηάς κυρίας, στήν όδόν Άγίου Σουλπικίου, άφησε στή θυρωρό τὸ βιβλίο πού είχε δα-

ρίζουν γυάλινες χάντρες και ζωηρόχρωμα ύφασματα. Κι' αυτοί οί λευκοί γίνονται πολλές φορές ή άφορμή άνατριχαστικῶν συζυγικῶν δραμάτων.

Έν τούτοις, ή μαύρες, όσο τρελλές κι' άν είνε, μόλις γίνουν μητέρες, άφοσιώνονται τελείως στήν άνατροφή τῶν παιδιῶν τους και κανείς πειρασμός δέν μπορεί νά τις παρασύρη. Τὰ παιδιά πάλι, τὸ μόνο πλάσμα πού σέβονται, είνε ή μητέρα τους. Ένας μαύρος μπορεί νά δέρνη ή νά σκοτώνη τις τρελλές γυναίκες του, μπορεί νά τις άναγκάξη νά εργάζωνται μέχρις εξαντλήσεως τῶν δυνάμεών τους, αλλά αυτό δέν τόν έμποδίζει νά σέβεται τή μητέρα του. Η μητέρα του είνε ή μόνη γυναίκα πού άκούει και στήν όποία φροντίζει νά έξασφαλίζη πάντα τή συντήρησί της. Κι' ένα από τὰ πιό συνήθη και πιό συγκινητικά θεάματα στα χωριά τής μαύρης ήπειρου είνε και τὸ άκόλουθο: Τήν ώρα πού δύει ό ήλιος πίσω από τούς λόφους τής θερμής άμμου, βλέπει κανείς έναν μαύρο νά πλησιάζη μιὰ γρηά άραπίνα πού κάθεται στήν είσοδο τής καλύβας της, νά τής έτοιμάξη τὸ φαγητό και νά τήν βοηθήη νά φάη. Κι' αυτό, μά τήν άλήθεια, αξίζει περισσότερο από όλο τόν πολιτισμό του παλαιοῦ και του νέου κόσμου.

ΤΖΩΡΤΖ ΒΙΓΚΙΝΓΚ

νειστή τὸ 1911. Έπειτα πέρασε απ' τήν ταβέρνα του Καρτιέ Λατέν κι' έδωσε στήν ταμία τὰ κλεμμένα κουταλάκια, με τήν δικαιολογία, ότι τὰ είχε βρή στο δρόμο. Κι' ένω ή ταμίας του έδινε συγχαρητήρια για τήν τιμιότητά του, βγήκε απ' τήν ταβέρνα και τράβηξε για τήν άστυνομία.

Έκει, ό γραμματεός τόν υποδέχτηκε με ύφος άπότομο και τόν άφησε νά περιμένη σ' ένα διάδρομο, μαζί μ' ένα μεθυσμένο και μ' ένα ζητιάνο.

Για νά περάση λίγο ή ώρα του, ό Ζάκ άνοιξε μιὰ έφημερίδα και τής έρριξε μιὰ ματιά. Άμέσως όμως χλώμιασε σάν πεθαμένος. Στήν τελευταία σελίδα διάβασε τήν εξής ειδησι, τυπωμένη με ψιχθυπητά:

«Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΒΩΖΙΡΑΡ

Η μυστηριώδης αυτή ύπόθεσις διελευκάνθη επί τέλους. Τὸ 5ον Άστυνομικόν Τμήμα έλαβε χθές ένα γράμμα, τὸ όποιον έθεσε τήν άστυνομίαν επί τὰ ίχνη του δολοφόνου. Πρόκειται περι κάποιου κατοίκου τής ίδιας συνοικίας. Έπίκειται ή σύλληψις του.»

Ο Ζάκ Σεμπρέ ένοιωσε τὸ αίμα νά παγώνη στις φλέβες του. Σίγουρα γι' αυτόν έπρόκειτο, άφου καθόταν στή συνοικία Βωζιράρ. Η πρώτη του σκέψις ήταν νά βγή απ' τὸ τμήμα, νά βρή ένα ταξι, νά τρέξη γρήγορα στο σιδηροδρομικό σταθμό και νά φύγη για τήν Άμερική...

Τή στιγμή όμως πού σηκωνότανε για νά τὸ σκάση με τρόπο, ένας χωροφύλακας προχώρησε προς τὸ μέρος του και του είπε νά τόν άκολουθήση. Χλωμός σάν πεθαμένος, με τήν καρδιά σφιγμένη απ' τήν άγωνία, ό Ζάκ μπήκε, μαζί με τόν χωροφύλακα, στο γραφείο του άστυνόμου.

— Επί τέλους! φώναξε εκείνος, μόλις τόν είδε. Σās βρήκαμε!...

Έπειτα πρόσθεσε, με τόνο έπίσημο:

— Σās εκάλεσα εδώ, κύριε, για νά σās υποβάλω μερικές έρωτήσεις, στις όποιες θά ήθελα νά μου άπαντήσετε.

— Κύριε άστυνόμει! είπεν ό Ζάκ με φωνή πού έτρεμε απ' τή συγκίνηση. Δέν θ' άπαντήσω, παραμόνον επί παρουσία του δικηγόρου μου! Ο άστυνόμος έσκασε στα γέλια.

— Ωστε θέλετε και δικηγόρο, ρώτησε, για νά μου δώσετε τις πληροφορίες πού χρειάζομαι;

— Τί είδους πληροφορίες δηλαδή;

— Μά άπλούστατα, θέλω νά έτοιμάσω τόν άτομικό σας φάκελλο. Δέν έχετε ζητήσει απ' τὸ ύπουργείο νά πάρете τὸ παράσημο τής Λεγεώνας;

Ο Ζάκ Σεμπρέ δέν μπορούσε νά πιστέψη στ' αυτιά του.

— Δίκηο έχετε! είπε άνασαινοντας μ' όλη τή δύναμι τῶν πνευμόνων του. Τὸ είχα ξεχάσει... Μπορούσατε όμως νά μου δώσετε μιὰ σχετική εξήγησι μέσα στήν κλήσι σας.

— Και γιατί;

— Γιατί με κάμετε νά κατατρομάξω! Δέν με βλέπετε πού άρρώστησα;

Αφου ό Ζάκ έδωσε στον άστυνόμο τις άπαιτούμενες πληροφορίες, έφυγε απ' τὸ τμήμα.

Αλλά ή συγκίνηση πού είχε δοκιμάσει, ήταν πολύ δυνατή για τήν άρρωστη κι' ευαίσθητη καρδιά του.

Μόλις λοιπόν ξηφτασε στο σπίτι του, ή δυνάμεις του τόν έγκατέλειψαν. Ξαπλώθηκε τότε στο κρεβάτι του κι' έπειτα από λίγες ώρες ξεψύχησε, φωνάζοντας μέσα στο έπιθανάτιο παραλήρημά του:

— Είμαι άθώς! Σās όρκίζομαι, κύριε άστυνόμει, ότι είμαι άθώς!...

ΕΥΘΥΜΑ

ΕΙΣ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑΝ

Γιατί νά βάλης μακρυά, μικρή γαλανομάτα μου, και μούκρυφες τὰ κάλλη σου τὰ παχουλά κι' ώραία; Άχ! έτσι καθώς έγινες, σέ παίρνω για τή γάτα μου πούχει τὰ μάτια γαλανά και... τήν ούρά μακραιά!